சமாரியர்கள் மத்தியில் வாழ்தல் [4:16–18]

கிணற்றண்டையில் சமாரியப் பெண்ணுடன் இயேசுவின் கலந்துரையாடலின் ஒரு இடர்ப்பாடான தருணத்தில், அவர் அவளிடத்தில் அவளது கணவனை அழைத்து வரும்படி கூறினார். அவள் தனக்குக் கணவன் இல்லை என்று பதில் அளித்த பொழுது, இயேசு, "எனக்குப் புருஷன் இல்லையென்று நீ சொன்னது சரிதான்; எப்படியெனில், ஐந்து புருஷர் உனக்கிருந்தார்கள், இப்பொழுது உனக்கிருக்கிறவன் உனக்குப் புருஷனல்ல, இதை உள்ளபடி சொன்னாய்" (4:17, 18) என்று கூறினார். சிதைக்கப்பட்ட திருமணங்களும், நொறுக்கப்பட்ட உறுதிப்பாடுகளும் அவளது கடந்த காலத்தை சிதறடித்து, அவளது எதிர்காலத்தை நாசப்படுத்தியிருந்தன.[1] ஒரு உண்மை நிச்சயமானதாக இருந்தது: அவளது வாழ்வு கட்டுப்பாடு இன்றி இருந்தது.

கிணற்றினருகில் இருந்த இந்தப் பெண் சீகார் நகர மக்களிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டவளாய் இருந்தாளா இல்லையா என்பதை நம்மால் யூகிக்க மட்டுமே முடியும். அவளது சூழ்நிலையானது அந்த நகரத்தின் மக்கள் தங்கள் புருவங்களை உயர்த்தச் செய்ததா? அல்லது அவளது வாழ்வு முறையானது அவளை ஒரு சராசரிக் குடிமகளாக்கியதா? அநேகமாக நாம் இதைப் பற்றி ஒருபோதும் அறிய மாட்டோம். இருப்பினும் இந்தப் பாடத்தில் நாம், சமாரியப் பெண்ணின் அனுபவமானது பொதுவானதாக ஆகியுள்ள இன்றைய சமுதாயத்தின் வாழ்வில் இது கொண்டுள்ள மறைமுகக் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்க விரும்புகின்றோம். அமெரிக்காவில் நடைபெறும் புதிய திருமணங்கள் எல்லாவற்றிலும் 50 சதவிகிதம் மணமுறிவில் முடிவடையும் என்பதைத் தற்போதய போக்குகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. பலதாரத் திருமணம் என்பது அமெரிக்காவில் சட்டத்திற்குப் புறம்பானதாக்கப்பட்டிருந்தாலும், நாம் "தொடர்ச்சியான பலதார மணங்களால்" சூழப்பட்டிருக்கின்றோம், இது ஒரு வேளையில் ஒரு துணையாக பல துணைகளைப் பெற்றிருக்கும் நடைமுறையாக உள்ளது. சபையானது நாம் வாழும் கலாச்சாரத்தைப் போன்றே ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான் மிகவும் கவலைக்குரியதாக உள்ளது. இந்தக் காரணத்திற்காகவே, நாம் சமாரியாவின் கிணற்றருகே தாமதித்து, "சமாரியர்களின் மத்தியில் வாழும்" மக்கள் என்ற வகையில் நமக்காக வேத வசனங்களின் செய்தியை நாடுவது முக்கியமானதாக உள்ளது.

நமது நாட்களில் "சமாரியர்கள்" மத்தியில் வெற்றிகரமாய் வாழ்வதற்கு, முதலாவது நமக்கு உறுதியான சில தகவல்கள் தேவைப்படுகின்றன. இது நமது இன்றைய நாளின் பயணத்தினுடைய அடைவிடம் அல்ல, ஆனால்

இது இன்றியமையாத முதல் நிறுத்தமாக உள்ளது.

ஒரு இரட்டை உறுதிப்பாடு

தங்கள் திருமணத்தில் ஒரு முறிவை ஏற்படுத்தக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் தம்பதிகளுடன் சில வேளைகளில் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவர்கள் பின்வருவது போன்ற கூற்றுகளை ஏற்படுத்துவதை நான் கேட்பேன்: "இந்த உறவில் நாங்கள் மிகவும் பரிதாபமான நிலையில் உள்ளோம், இதற்குப் புறம்பே நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்போம். இவ்வளவு கடினமான ஒரு திருமண வாழ்வில் நாங்கள் ஏன் நிலைத்திருக்க வேண்டும்? எப்படியும், இந்தக் காலத்தில் யார் ஒன்று கூடி நிலைத்திருக்கின்றார்கள்?" இந்த வார்த்தைகளில், நாம் இந்த உலகத்தாரிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான எதையும் கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது என்ற நம்பிக்கையே மறைவான கருத்தாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தானது பிசாசின் பொய்யாக உள்ளது, ஏனெனில் வேத வசனங்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு உயர்தரமான பண்பை வருத்தம் தெரிவிக்காத வகையில் போதிக்கின்றன.

விசுவாசிகளுக்கான தேவனுடைய அளவீட்டுத் தரத்தைப் பற்றிப் பவுல் பின்வருமாறு அறிவித்தார்,

> விபசாரக்காரரோடே கலந்திருக்கக் கூடாதென்று நிருபத்தில் உங்களுக்கு எழுதினேன். ஆனாலும், இவ்வுலகத்திலுள்ள விபசாரக்காரர், பொருளாசைக்காரர், கொள்ளைக்காரர், விக்கிரகாராதனைக்காரர் இவர்களோடு எவ்வளவும் கலந்திருக்கக் கூடாதென்று நான் எழுதவில்லை; அப்படியானால் நீங்கள் உலகத்தை விட்டு நீங்கிப் போக வேண்டியதாயிருக்குமே. நான் உங்களுக்கு எழுதினதென்னவென்றால், சகோதரனென்னப்பட்ட ஒருவன் விபசாரக்காரனாயாவது, பொருளாசைக்காரானாயாவது, விக்கிரகாராதனைக்காரனாயாவது, உதாசினனாயாவது, வெறியனாயாவது, கொள்ளைக்காரனாயாவது இருந்தால், அவனோடே கலந்திருக்கக் கூடாது அப்படிப்பட்டவனோடே கூடப் புசிக்கவுங் கூடாது. புறம்பே இருக்கிறவர்களைக் குறித்துத் தீர்ப்புச் செய்கிறது என் காரியமா? உள்ளே இருக்கிறவர்களைக் குறித்தல்லவோ நீங்கள் தீர்ப்புச் செய்கிறீர்கள்? புறம்பே இருக்கிறவர்களைக் குறித்துத் தேவனே தீர்ப்புச் செய்வார். ஆகையால் அந்தப் பொல்லாதவனை உங்களைவிட்டுத் தள்ளிப் போடுங்கள் (1 கொரி. 5:9-13).

தெளிவான ஒரு "இரட்டை அளவீட்டுத்தரம்" இந்த வசனங்களில் காணப்படுகின்றது. கிறிஸ்தவர்கள் ஒழுக்கமற்ற கிறிஸ்தவர்களுடன் இசைந்திருக்கக் கூடாது, ஆனால் அவர்கள் ஒழுக்கமற்ற கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களுடன் இசைந்திருக்க அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். ஏன்? ஏனென்றால் கிறிஸ்தவர்களிடம் மிகவும் அதிகமானவைகள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. ஒரு கிறிஸ்தவர் "மற்ற ஒவ்வொருவரும் இதைச் செய்கின்றார்களே" என்று கூறித் தமது நடக்கையை நியாயப்படுத்த நாடும் பொழுது, நாம், "ஆம், ஆனால்

தேவன் அவர்களிடம் எதிர்பார்ப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றை நம்மிடம் எதிர்பார்க்கின்றார், ஏனெனில் நாம் கிறிஸ்தவர்களாய் இருக்கின்றோம்" என்று பதில் அளிக்க வேண்டும்.

ரோமருக்குப் பவுல் தமது நிருபத்தை எழுதிய பொழுது, அவர் முதல் பதினோரு அதிகாரங்களை உபதேச போதனைகள் மற்றும் விஷயங்கள் ஆகியவற்றிற்கு அர்ப்பணித்தார். அதன் பிறகு அவர் பின்வரும் வார்த்தைகளின் மூலம் நடக்கை பற்றிய பிரச்சனைகளை எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினார்:

> அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவ பலியாக ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத் தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள் (ரோமர் 12:1, 2).

J. B. பிலிப்ஸ் அவர்களின் நன்கறியப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பில், இவ்வசனமானது, "உங்கள் வார்ப்படத்தில் உலகமானது அழுத்தும்படி அனுமதித்து விடாதீர்கள்" என்றுள்ளது. உலகம் ஒரு வழியில் இருக்கின்றது, கிறிஸ்தவர்கள் வேறு வகையினராய் இருக்க வேண்டியுள்ளது. உலகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதல் என்பதல்ல, ஆனால் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கப் படுதல் என்பதே நமது வாழ்வின் முயற்சியாக இருக்க வேண்டியுள்ளது.

பவுல், "மாம்சத்தின் செயல்கள்" மற்றும் "ஆவியின் கனிகள்" ஆகியவற்றைப் பற்றி எழுதிய பொழுது, உலகத்தின் வழியையும் கிறிஸ்தவரின் வழியையும் அவர் மீண்டும் ஒப்பீடு அடிப்படையில் வேறுபடுத்தினார்:

> மாம்சத்தின் கிரியைகள் வெளியரங்கமாயிருக்கின்றன; அவையாவன: விபசாரம், வேசித்தனம், அசுத்தம், காமவிகாரம், விக்கிரகாராதனை, பில்லி சூனியம், பகைகள், விரோதங்கள், வைராக்கியங்கள், கோபங்கள், சண்டைகள், பிரிவினைகள், மார்க்க பேதங்கள், பொறாமைகள், கொலைகள், வெறிகள், களியாட்டங்கள் முதலானவைகளே; இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்கள் தேவனுடைய இராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிப்பதில்லையென்று முன்னே நான் சொன்னது போல இப்பொழுதும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆவியின் கனியோ, அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சாந்தம், இச்சையடக்கம்; இப்படிப்பட்டவைகளுக்கு விரோதமான பிரமாணம் ஒன்றுமில்லை (கலா. 5:19-23).

தேவனுடைய பிள்ளை வாழ்கின்ற வழிக்கும், இந்த உலகத்தின் பிள்ளை வாழ்கின்ற வழிக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடானது முற்றானதாக உள்ளது; இவர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்ட இரு சாலைகளில் பின்பற்றிச் செல்ல வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றனர். நாம் நமது

கலாச்சாரத்திலிருந்து மாறுபட்டவர்களாக, வெளி நடந்து வந்தவர்களாக இருக்கின்றோம் என்பது நம்மை வியப்படையச் செய்யக்கூடாது; நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஒவ்வொருவரையும் போலவே நாமும் இருப்பதாகக் காணுவதே நம்மை வியப்படையச் செய்ய வேண்டும்! "மாம்சத்தின் செயல்களும்" மற்றும் "ஆவியின் கனிகளும்" திருமணத்திற்கு எவ்வளவாக நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன என்பதை நீங்கள் கவனித்தீர்களா? ஆகையால் திருமணம் பற்றிய கிறிஸ்தவ அணுகுமுறை, திருமணம் பற்றிய கிறிஸ்தவ மற்ற அணுகுமுறை பொதுவில் கொண்டுள்ளது மிகச் சிறிதளவே என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

ஒரு வாழ்வுக்கால உறுதிப்பாடு

விவாக ரத்தைத் தேவன் வெறுப்பது பற்றி மல்கியா எழுதினார்: "தள்ளிவிடுதலை நான் வெறுக்கிறேன் என்று இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; அப்படிப்பட்டவன் கொடுமையினால் தன் வஸ்திரத்தை மூடுகிறான் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; ஆகையால் நீங்கள் துரோகம் பண்ணாமல் உங்கள் ஆவியைக் குறித்து எச்சரிக்கையாயிருங்கள்" (மல். 2:16). அந்த வசனத்தை நீங்கள் தவறாக வாசிக்காதபடி கவனமாய் இருங்கள். அது, தேவன் மணமுறிவு செய்து கொண்ட மக்களை வெறுக்கின்றார் என்று கூறுவதில்லை; அது, தேவன் மணமுறிவை வெறுக்கின்றார் என்றுதான் கூறுகின்றது! மணமுறிவு என்பது தேவனுடைய பார்வையில் ஒரு உடன்படிக்கையை முறித்துப் போடுவதாக உள்ளது; அது ஒரு உறுதிப்பாட்டை விட்டுவிடுதலாக இருக்கிறது. அத்துடன், அது தேவன் தாமே இணைத்து வைத்திருந்தவர்களைக் கிழித்துப் பிரிக்கின்றதாக உள்ளது. இயேசு, "ஆகையால், தேவன் இணைத்ததை மனுஷன் பிரிக்காதிருக்கக்கடவன்" (மாற். 10:9) என்று உரைத்தார். வாழ்வு முழுவதிலும் ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண் இருக்க வேண்டும் என்பதே காலத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்தே மனிதருக்கான தேவனுடைய திட்டமாக இருந்து வருகின்றது. அது சுலபமானது அல்ல மற்றும் அது அரிதாகவே உலகத்தின் வழியாக உள்ளது என்பதை அவர் அறிகின்றார், ஆனால் அதுவே மிகச் சிறந்தது என்பதையும் அவர் அறிகின்றார். இதன் விளைவாக, அவர் தம்முடைய மக்களை அந்த உயர்வான தர அளவீட்டின்படி வாழ்வதற்கு அழைக்கின்றார்.

முதல் நூற்றாண்டு கொரிந்து நகரின் ஒழுக்கமற்ற அமைப்பில் பவுல் இதே அளவீட்டுத் தரத்தை அறிவித்தார் (1 கொரி. 7:10-16). அவர், கிறிஸ்தவராகியிராத துணைகளைப் பெற்றுள்ள கொரிந்து நகரத்துச் சீஷர்கள் தங்கள் திருமண வாழ்வில் நிலைத்திருக்கும்படி அழைத்தார். இப்படிப்பட்ட உறவுமுறைகள் நிச்சயமாகவே கடினமானவைகளாய் இருந்தன, மற்றும் பலர் அநேகமாக, புறதெய்வக்காரர்களான தங்கள் துணைகளை விட்டு, அவர்களின் செல்வாக்கை விட்டு கிறிஸ்தவர்கள் விலகியிருத்தல் எவ்வளவோ நன்றாயிருக்கும் என்று கூறியிருந்திருக்கலாம். சோதனையான சூழ்நிலைகளிலும் கூட, இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள்

திருமணத்தில் நிலைத்திருந்து, தாங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த உடன்படிக்கையைக் கனப்படுத்துதலே அவர்களுக்குச் சரியான செயலாகும் என்று பவுல் வலியுறுத்தினார். மீண்டுமாக, தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகள் கடினமான உயர்தரத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டுள்ளார். உலகம் என்ன செய்தாலும் அது ஒரு பொருட்டல்ல, தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகள் தங்கள் திருமண வாக்குறுதிகளில் உண்மையாய் நிலைத்திருக்கும்படி எதிர்பார்க்கின்றார்.

ஒரு சமூக உறுதிப்பாடு

டென்மார்க் நாட்டுத் தத்துவ ஞானியான சோரென் கிர்க்கார்டு என்பவர் ஒருமுறை, “ஒரு கிறிஸ்தவ நாட்டில் தகவல் குறைபாடு எதுவும் இருப்பதில்லை; வேறு ஏதோ குறைவாய் உள்ளது, மற்றும் இது, ஒரு மனிதர் இன்னொருவரிடத்தில் நேரடியாகத் தகவல் அறிவிக்க முடியாது என்பதேயாகும்” என்று எழுதினார்.[2] சரியான தகவலைப் பெறுவது என்பது சமாரியர்கள் மத்தியில் நாம் வாழ்வதைச் சமாளிப்பது எப்படி என்பதன் தொடக்கமாய் இருக்கையில், “ஏதோ ஒன்று குறைவு படுகின்றது.” நான் அறிந்துள்ள வரையிலும், திருமணம் முடிக்கும் எவரொருவரும் விவாகரத்தைப் பெறுவதை எதிர்பார்த்து திருமணம் முடிப்பதில்லை. வானொலியில் வருகின்ற உலகப்பிரகாரமான காதல் பாடல்களும் கூட, ‘‘என்றென்றும்’’ மற்றும் ‘‘எப்பொழுதும்’’ போன்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. கல்லூரி வயதில் உள்ள (எதிர்காலத்) தம்பதியருக்கு நான் அடிக்கடி முன் திருமண ஆலோசனை அளிப்பதுண்டு. திருமண முறிவைப் பற்றி நாங்கள் பேசிய பொழுது, அவர்கள் தங்கள் வாய்களைத் திறக்கு முன்பே, அவர்கள் என்னிடத்தில் என்ன கூறுவார்கள் என்பதை நான் அறிகின்றேன். “நாங்கள் மணமுறிவில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதில்லை” என்று அவர்கள் தன்னம்பிக்கையுடன் உறுதிப்படுத்துவார்கள். “மண முறிவு என்பது எங்களுக்கு (நாங்கள்) தேர்ந்து கொள்ளும் விஷயம் அல்ல’’ என்பார்கள். இவ்வளவு அதிகமான தம்பதிகள் தங்கள் திருமண வாழ்வைத் தொடங்கும் பொழுதே இது பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தால் பிறகு ஏன் மணமுறிவில் முடிகின்றார்கள்? தகவலைக்காட்டிலும் அதிகமான ஏதோ ஒன்று குறைவு படுகின்றது என்பது தெளிவு.

தடுமாறும் திருமணங்களில் சேர்க்கத் தவறுகின்ற கூட்டுப் பொருள் சபை என்றே நான் நம்புகின்றேன். முதலாவது, இது ஒரு சமுதாயத்தில் மக்கள் ஒன்றுகூடி நிலைத்திருக்க நேர்மறை வகையான அழுத்தத்தை இணையான நண்பர்கள் மூலம் அளிக்கின்றது. நாம் ஒன்றுகூடிவரும் ஒவ்வொரு முறையும் மக்கள் ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகளாக (தம்பதிகளாய்க்) கூடி வாழ்ந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம், அவர்களைக் காண்பது, நமக்கு தைரியத்தைக் கொடுக்கின்றது. போராடுகின்ற திருமணங்கள்கூட நம்மை ஊக்கப்படுத்துகின்றன, ஏனெனில் மக்கள் கடினமாய் உழைத்து தங்கள் திருமணத்தைப் பலப்படுத்த விரும்புவதை அவை நமக்குக் காண்பிக்கின்றன.

சபை என்பது திருமண உறுதிப்பாட்டிற்கு இன்றிமையாததாகவும் உள்ளது, ஏனென்றால் அது, நமது குடும்பங்கள் வாழ்வதற்கும், போராடுவதற்கும், போஷிக்கப்படுத்தப்படுவதற்கும் மற்றும் பிழைப் பதற்கும் முடியக்கூடிய பெரிய குடும்பம் ஒன்றை நமக்கு அளிக்கின்றது. அமெரிக்கக் கிறிஸ்தவர்கள் சபையைத் திருமணத்திற்கான ஒரு தகவல் நிலையம் என்பதற்கும் சிறிது அதிகமாக மட்டுமே நோக்குகின்றனர் என்பது பற்றி நான் மிகவும் அடிக்கடி அச்சமடைகின்றேன். அந்த மனப்பான்மை யானது சபையைப் போதனைக்காக, கருத்தரங்குகள் மற்றும் பணிமனை களுக்காக நோக்குகின்றது, அவைகளில் இருந்து நாம் தகவல்களைப் பெற்று, அத்தகவல்களைப் பிறகு நமது வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று சபையின் எஞ்சியவர்களை விட்டு, தனிமையில் அவற்றை செயல்படுத்த முயற்சிக்க லாம் என்ற வகையில் கண்ணோக்குகின்றது. நமது திருமணங்களை பெரிய சமூகம் ஒன்றின் (சபையின்) அங்கமாயிருக்கும்படி அனுமதிப்பதே இன்னும் அதிகமாக வேதாகமத்தின்படியான முன்மாதிரியாக உள்ளது.

தீத்துவுக்கு (நிருபம்) எழுதியதில் பவுல், இளம் பெண்கள் கிறிஸ்தவ மனைவிகளாகவும் தாய்மார்களாகவும் இருப்பது எப்படி என்று முதிர் வயதுள்ள பெண்கள் போதிப்பதுடன், சபையானது குடும்பத்தின் மையமாகத் திகழ வேண்டிய வழிமுறை பற்றி விவரித்தார் (தீத்து 2:1-5). அந்த வழிமுறையில் ஒரு சபையானது ஊழியம் செய்யும் பொழுது, இளைய அல்லது பக்குவமற்றவர்கள் தங்களுக்கு அதிகம் தேவைப்படுகின்ற முதிர்ந்த, அனுபவமிக்க மற்றும் ஆதரவளிக்கின்ற மூல ஆதாரங்களைப் பெறும் வழியை அடைவார்கள். இடர்ப்பாடு வருகின்ற பொழுது, தேவையில் இருப்பவர் களுக்கு உதவியாக ஒவ்வொருவரும் வேதனைகளையும் கூட்டு முயற்சிகளையும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். புறக்கணித்தல் அல்லது தவறான பயன் பாடு ஏற்படும் பொழுது, “குடும்ப அங்கத்தினர்கள்” முன் வந்து, தனி நபர்களை அவர்களின் நடக்கைக்குப் பொறுப்பாளிகளாக்கி, அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கும் வகையில் பணி செய்கின்றார்கள். யாரேனும் ஒருவர் ஒரு சபையைப் பற்றி, “அவர்கள் எங்களது இருள் நிறைந்த வேளையில் எங்களுடன் நின்று, போராட்டம் முழுவதிலும் எங்களுடன் நடந்தார்கள். அவர்கள் எங்களுக்குக் குடும்பமாக இருந்தார்கள்!” என்று கூறுவதைக் கேட்கும் பொழுது நான் எப்பொழுதுமே உற்சாகப்படுத்தப்படுகின்றேன்.

இப்படிப்பட்ட இன்றியமையாத உறவுகள் சபையில் மலர வேண்டு மென்றால், தம்பதிகள் தங்களுக்குத் தேவைப்படப் போகின்ற ஆதரவுடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்ளும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு விஷயத்திற்கு அவர்கள் தாங்கள் பாராட்டுகின்றபடியாகத் திருமண வாழ்வை வாழுகின்ற முதிய, அதிக அனுபவமிக்க தம்பதிகளை நாடுவது அவசியமாகும். தங்கள் பயிற்சியாளர்களை அவர்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்கு உணவு உண்ண அழைக்க வேண்டும், மற்றும் தங்களுக்கு ஞானமும் மென்மையுமான ஆலோசனை மற்றும் ஊக்கப்படுத்தும் ஆதரவு ஆகியவற்றை அளிக்கக்கூடிய மக்களுடன் நேரம் செலவழிக்க வழிகளைக் காண வேண்டும். நானும் எனது மனைவியும் திருமணமான புதிதில்,

மிஸிஸிப்பியில் உள்ள ஒரு சிறு நகருக்குச் சென்று வசித்தோம், அங்கு நான் ஒரு சபையில் ஊழியம் செய்தேன், எனது மனைவி அங்கிருந்த உள்ளூர் மருத்துவ மனை ஒன்றில் பணியாற்றினாள். அங்கு யாரையும் அறியாத நிலையில் குடியேறிய நாங்கள், விரைவிலேயே எங்களை விட முப்பது ஆண்டுகள் முதியவர்களாயிருந்த ஒரு அற்புதமான கிறிஸ்தவத் தம்பதி களைக் கண்டோம். லேரி மற்றும் வின்னிமுர்ரே என்ற பெயர் கொண்டிருந்த அவர்கள் எங்கள் திருமண வாழ்வின் முதல் இரு ஆண்டு களில் எங்களுக்கு உணவளித்து, உற்சாகமூட்டி, எங்களுடன் பொழுது போக்கி, சபைக்கு எங்களுடன் வந்தார்கள். எங்களது முதல் இல்லத்தை அற்புதமான அனுபவமாக்கியதற்காக நாங்கள் அவர்களுக்கு இன்னும் நன்றி நிறைந்தவர்களாக இருக்கின்றோம், மற்றும் நான், சபையானது தனது எல்லாக் குடும்பங்களையும் ஊக்கமூட்ட வேண்டிய வழிவகை பற்றி ஆலோசிக்கும் பொழுதெல்லாம் நான் அடிக்கடி அவர்களை நினைப்பதுண்டு.

இடர்ப்பாடு தொடங்குமுன்பே தம்பதிகள் ஒரு பலமான கிறிஸ்தவ நண்பர்களின் வலைப் பணியைக் கட்டியெழுப்பப் பணி புரிய வேண்டும். திருமணம் இடர்ப்பாட்டிற்காளானவுடன், ஒவ்வொரு திருமணத்திற்கும் தேவையாக உள்ள பரஸ்பர நட்புறவுகளை வளர்ச்சியடையச் செய்தல் என்பது உண்மையில் இயலாத ஒன்றாக உள்ளது. பிரசங்கியின் புத்தகத்தில் பிரசங்கியார், "நீ உன் வாலிபப் பிராயத்திலே உன் சிருஷ்டிகரை நினை; தீங்கு நாட்கள் வராததற்கு முன்னும், எனக்குப் பிரியமானவைகளல்ல என்று நீ சொல்லும் வருஷங்கள் சேராததற்கு முன்னும், … அவரை உன் வாலிபப் பிராயத்திலே நினை" (பிர. 12:1-7) என்று இளம் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறினார். இடர்ப்பாடுக்கு நாம் அது வருமுன்பே தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும், மற்றும் சிரமங்கள் எழும்பாததற்கு முன்னே உங்கள் திருமணத்திற்கு ஆதரவு தரும் வலைப்பணியொன்றை கட்டியெழுப்பப் பணிபுரிய வேண்டும்.

முடிவுரை

இந்த வேளையில், நீங்கள் சற்று நின்று, உங்கள் வாக்குறுதிகளுக்கு உங்களையே மறு உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் தேவனுக்கு முன்பாக உங்கள் துணைவரின்/துணைவியின் மற்றும் அல்லது உங்கள் பிள்ளைகளின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு அவர்களை உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அன்புகூரும்படி உங்களையே அர்ப்பணிக்கலாம்.

குறிப்புகள்

[1]இந்தப் பாடமானது, யோவான் சுவிசேஷத்தின் விளக்கவுரைத் தொடரின் மத்தியில் பிரசங்கிக்கப்பட்ட தலைப்பு ரீதியான ஒரு பிரசங்கத்தின் எடுத்துக் காட்டாக உள்ளது. ஐந்து திருமணங்களைச் செய்திருந்த சமாரியப் பெண், திருமணத் தின் ஆயுட் கால உடன்படிக்கை என்ற தலைப்பு ரீதியான பிரசங்கத்திற்கு வழி

நடத்தும் அற்புதமான எடுத்துக்காட்டாகத் திகழுகின்றாள். இதன் விளைவாக, நாம் கிணற்றினருகில் இன்னும் ஒரு வாரம் தாமதித்து கிணற்றண்டையில் இருந்த பெண்ணின் வரலாற்றில் மேலிட்டிருந்த பிரச்சனையை ஆராய்வோம் என்று நான் சபையாருக்குக் கூறினேன். [2]Fred B. Craddock, *Overhearing the Gospel* (Nashville, Tenn.: Abingdon Press, 1978), 9.

நீங்கள் அறிந்துள்ள "ஒன்றுதான்" எது?

பெரும் கூட்டமுகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டு வாழ்ந்த மக்கள் மேல் ஏதோ சில காரணங்களினால் நாம் கரிசனையுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றோம். அவர்கள் தங்களின் பயங்கரமான அனுபவங்களில், தங்கள் குடும்பங்கள், தங்கள் இல்லங்கள், தங்கள் வேலைகள், தங்கள் பதவிகள் மற்றும் தங்கள் உடைகள் ஆகியவற்றிலிருந்தும் கூட அகற்றி விலக்கப் பட்டார்கள். இந்தத் துன்பங்களிலிருந்து அவர்கள், நமது தொல்லை கொடுக் கும் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கத் திரும்பி வந்தனர்: "இவை யாவும் எடுக்கப் பட்ட பொழுது, வாழ்வில் ஏதேனும் எஞ்சியிருந்ததா?" உலகப் பொருட் களின் எண்ணிறந்த ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுள்ள மக்கள், வாழ்வின் ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரத்தைப் பற்றிய மாபெரும் பாதுகாப்பின்மை என்பதையே விலையாக செலுத்தியுள்ளனர். அவர்கள், "என்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லாதிருந்தால், அப்பொழுதும் விசுவாசம் கொண்டிருப்பேனா? நான் பயங்கரமாகத் துன்புற நேர்ந்தால், நான் அப்பொழுதும்கூட இயேசுவில் விசுவாசம் கொள்வேனா? எனது வாழ்வு திடமானதொரு அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டடப்பட்டுள்ளதா?" என்று வியப்படையலாம். பெரும் கூட்ட முகாம்களில் பிழைத்திருந்தவர்கள் கடினமான அனுபவத் திலிருந்து இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களை அறிந்திருக்கின்றனர்.

பார்வையற்றவராய்ப் பிறந்திருந்த மனிதர், யூதர்களிடம் "... நான் குருடனாயிருந்தேன், இப்பொழுது காண்கிறேன்; இது ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்" (9:25) என்று கூறினார். உங்களுக்குத் தெரிந்த "ஒன்றுதான்" எது? உங்கள் விசுவாசத்தின் அடிப்படை எது? உங்களிடம் உள்ள உலகப் பிரகாரமான ஆசீர்வாதங்கள் எல்லாம் திடீரென்று எடுக்கப்பட்டுவிட்டால், அப்பொழுதும் நீங்கள் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கக் கூடிய "ஒன்றுதான்" என்ன? இந்தக் கேள்வியானது மாறுபட்ட மக்களுக்கு அநேகமாக மாறுபட்ட பதிலையுடையதாயிருக்கும். "ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்: நான் ஒரு ஜீவனுள்ள ஆத்துமா" என்று சிலர் சொல்லக் கூடும். சிலர், "ஒன்று தான் எனக்குத் தெரியும்: இந்த பூமியானது படைப்பவர் ஒருவரைப் பற்றிய திட்டவட்டமான அடையாளங்களைக் காண்பிக்கின்றது" என்று கூறலாம்; "ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்; எனது குழந்தையின் பிறப்பில் நான் தேவனு டைய கரத்தைக் கண்டேன்"; "ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்: அன்புதான் உலகில் மிக முக்கியமான மற்றும் வல்லமை நிறைந்த சக்தியாக உள்ளது"; நிச்சயமாக உங்களுக்குத் தெரிந்த "ஒன்றுதான்" எது?